

Slava morală a Domnului Isus (16) Cum S-a purtat cu cei cu credința mică și cu defectele oamenilor

Versete călăuzitoare: Isaia 7,10-16; Luca 11,5.13

Domnul Isus nu a respins niciodată credința slabă, dar pe de altă parte a întâmpinat cu bucurie cea mai îndrăzneată credință și a răspuns cererilor ei. Credința tare, care direct și fără să se scuze s-a apropiat plină de încredere de El, a găsit totdeauna o primire bună din partea Lui, în timp ce sufletul timid, care a îndrăznit să se apropie de El numai cu teamă și rușinos, a fost încurajat și binecuvântat. Cuvântul, care a ieșit de pe buzele Domnului, au eliberat imediat pe leprosul sărman de ceea ce apăsa pe inima lui ca un nor negru. „Doamne!”, spune el, „dacă vrei poți să mă cureți.” – „Da, vreau, fii curățit!”, răspunde Isus. Însă scurt după aceea, aceleași buze exprimă ce umplea inima lui Isus față de credința neîndoielnică, plină de încredere a căpitanului păgân. Ceva asemănător găsim și atunci când credința serioasă, îndrăzneată a unei familii din Israel desface acoperișul casei în care Se afla Domnul, ca să coboare la picioarele lui pe bolnavul lor.

Când o credință slabă s-a îndreptat spre Domnul, El a dat binecuvântarea pe care o căuta credința slabă; dar El a muștrătat pe oamenii care au venit în această stare înaintea Lui. Drept urmare chiar și o astfel de muștrătare este totdeauna plină de încurajare pentru noi; căci El pare să ne întrebe: „De ce nu te folosești de Mine mai mult, mai liber și mai fericit?” Dacă vom prețui pe Dătător tot atât cât prețuim darul, inima lui Hristos tot atât de mult cât mâna Sa, atunci pedepsirea credinței slabe va fi tot așa de prețioasă ca și răspunsul pe care ea îl cere. Și dacă credința slabă este muștrătată în felul acesta de El, cât de bine venită trebuie să fie pentru Domnul o credință tare!

De aceea putem înțelege într-o oarecare măsură ce privește plăcută trebuie să fi fost pentru ochiul Domnului, când în cazul amintit mai înainte cei patru purtători ai slăbănogului au desfăcut acoperișul, ca să vină în apropierea Sa. Da, trebuie să fi fost o scenă minunată pentru Mântuitorul nostru preamărit și divin. Felul acesta de a proceda a forțat intrarea în inima Lui cum a forțat intrarea în casa din Capernaum. Cu adevărat, vedem în Persoana Domnului nostru înălțimi ale slavei și adâncimi ale smereniei; și noi avem nevoie de ambele. Acela, care odinioară a stat la fântâna din Sihar, este Același care acum a luat loc în cerul cel mai înalt. „Cel ce S-a pogorât, este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile.” Înălțarea și smerirea sunt ale Lui. El are un loc la dreapta lui Dumnezeu, și cu toate acestea Se coboară, ca să spele picioarele sfinților Săi de pe pământ. Ce legătură! El nu pierde nimic din demnitatea și mărimea Sa, chiar și atunci când El în harul Său nemărginit se aseamănă cu sărăcia noastră; Lui nu-I lipsește nimic care nouă ar putea să ne fie de ajutor, și totuși El este minunat, fără pată și desăvârșit în Sine Însuși.

Egoismul este înfrânt prin insistența permanentă, nerușinată; așa cum citim: „Vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie” (Luca 11,8). Deci așa stau lucrurile cu omul sau cu egoismul; dar altfel este cu Dumnezeu sau cu dragostea; căci Dumnezeu în Isaia 7,10-16 este opusul omului din Luca 11,5-13.

Isaia 7,10-16: *Domnul a vorbit din nou lui Ahaz, și i-a zis: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus.” Ahaz a răspuns: „Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul.” Isaia a zis atunci: „Ascultați totuși, casa lui David! Nu vă ajunge oare să obosiți răbdarea oamenilor, de mai obosiți și pe a Dumnezeului meu? De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu, și-i va pune Numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). El va mânca smântână și miere, până va*

ști să lepede răul și să aleagă binele. Dar înainte ca să știe copilul să lepede răul, și să aleagă binele, țara de ai cărei doi împărați te temi tu, va fi pustiiată.

Luca 11,5-13: *Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten, și se duce la el la miezul nopții, și-i zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu, și n-am ce-i pune înainte;” și dacă dinlăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă turbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini”, - vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie. De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se va da: căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă:cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă îi cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.*

Necredința, care nu vrea să se adreseze lui Dumnezeu și refuză să ceară o binecuvântare de la El, este cea care oboșește pe Dumnezeu; nu însă insistența și stăruința „nerușinată”, ci, dacă am voie să spun așa, tocmai când ele lipsesc. Și această slavă și măreție divină, care le găsim la Domnul casei lui David, strălucesc la Domnul Isus din nou, și aceasta în felurile diferite în care El întâmpină pe cei slabi și pe cei tari în credință. Toate dau mărturie despre desăvârșirea Sa. Dar cât de puțin putem noi înțelege din toată această slavă!

Știm în câte feluri diferite cei ce călătoresc împreună cu noi ne pun la probă și ne duc în ispită, și fără îndoială și noi facem la fel față de ei. Noi vedem sau credem că vedem la ei ceva greșit, și ne vine greu să păstrăm mai departe legătura cu ei. Și totuși în toate acestea deseori vina este numai a noastră, prin aceea că ce nu este pe gustul nostru sau în concordanță cu părerea noastră îl privim ca fiind demn de condamnat.

Dar Domnul niciodată nu S-a putut înșela în felul acesta; și totuși El niciodată nu S-a lăsat „biruit de rău”, ci „a biruit răul cu binele”, adică răul din om cu binele care era în El. Deșertăciunea, toanele rele, indiferența față de toate, dragostea de sine, neștiința în ciuda tuturor eforturilor făcute de El să-i învețe – toate acestea le-a îndurat Isus permanent din partea celor din jur. Viața Lui era într-un anumit sens o zi „a răzvrătirii”, așa cum au fost cei patruzeci de ani în pustie. Ca să zicem așa, Israel a ispitit din nou pe Domnul și din nou a aflat cine era El. Este realmente un gând plăcut: Ei au provocat pe Domnul, dar prin aceasta ei pus în lumină cine era El. El a suferit, dar El a suportat cu răbdare, și El nu a renunțat niciodată le ei. El a atenționat și a dat învățătură. El i-a mustrat și i-a condamnat, dar niciodată nu S-a întors de la ei. Dimpotrivă, la sfârșitul călătoriei lor comune El a fost mai aproape de ei ca oricând.

Cât de desăvârșite și potrivite sunt toate acestea și cât de încurajatoare pentru noi! Eforturile Domnului de a atinge conștiința noastră nu fac niciodată inima Lui rece. Noi nu pierdem nimic, dacă El ne mustră. Și El, Cel care nu-Și întoarce inima de la noi, când Se ocupă cu conștiința noastră, este gata să reabiliteze sufletele noastre, pentru ca conștiința, dacă am voie să mă exprim așa, curând să fie în stare să absolve școala Lui și inima să regăsească libertatea fericită în prezența Sa.